

Sjálvandi skulu**børnini læra at dansa**

- Føroyskan dans? sjálvandi, og eisini enskan dans, um tað stóð til mín, sigur Nicolina og grundgevvur hesum við at siga:

- Skúlin hevur fingið loyvi at uppala børnini, men tað skuldi helst verið troytað av ikki at gera lívið fátaekrari.

- Tá tey ungu vaksa til, og t.d. ikki duga at dansa, so verða tey at standa uttan fyri. Tá er tað, at tey ungu drekka sær mót til.

Børnini skulu læra góðar siðir og mentan. Føroyskur dansur er partur av okkara mentan, sum børnini tí eisini skulu læra, sigur Nicolina.

Hon var sum blaðungur í Danmark, og har var hon við í kristiligum felagsskapi og í Føroyingafelag.

- Tá tey ungu fóru upp á gólv, fór eg heim. Eg var uppalda við at tað var synd at dansa, og tí kendi eg meg ikki væl millum tey ungu, tá tey fóru upp á gólv.

Seinni varð eg sannførd um, at einki skeivt var í at dansa, og fór á dansskúla at læra enskan dans, sum er helt vera ómetaliga stuttligt, sigur Nicolina Beder.

Tey góðu og tey óndu

- Tað er so torført at tosa um, hvørt eitt er skeivt og annað rætt, men eru nøkur menniskju góð og onnur ónd?

- Hetta er ikki so lætt at svara upp á við fáum orðum. Í fjallataluni verður sagt: „Sæl eru tey hjarta-reinu, tí tey skulu siggja Gud“. Har ljóðar tað ikki, sum eru øll hjarta-rein.

- Tá ið kvinnan skuldi steinast, skuldi hann, sum

reinur var, kasta fyrsta steinin. Eftir sum eingin steinur varð kastaður, mugu vit ganga út frá, at eigin var reinur.

- Um meg sjálfan vil eg siga sum danska sálma-skaldið: „Og findes noget godt i mig, det alt jo virket er af Dig“. sigur Erland Beder.

1. desember í ár fara presthjúðini frá. Tað merkir, at tey skulu flyta úr Ónagerði, har tey hava havt fimm góð ár, og hendingaríkar dagar.

Nógvar vitjanir

Prestagardurin er nógvar vitjandi, bæði av fremmandafólki um summarið og annars vinum og kenningum í sambandi við presta-embættið, men eisini í sambandi við arbeiðið hjá Nicolinu Beder.

Prestagardurin í Ónagerði er eisini verður at vitja. Bæði inni og úti er alt væl varðveitt í gomlum sniði. Ikki lögdi at fólk valfartast til Viðareiðis at njóta gamla sermerktu umhvørvið, og náttúruna við útsýni vestur-ureftir og út í hav.

Henda dagin vit vitjaðu í Ónagerði, gjørdur presta-hjúðini seg til reiðar at taka ímóti 40 gestum, einum sangkóri, sum skuldi syngja á Viðareiði.

Hava hvør**sínar uppgávur**

Tann parturin av vitjanini, sum var ein rundferð í inn-anhýsis í Ónagerði, stendur Nicolina Beder fyri, og hon fær eisini stundir at baka tebolllar og køkur afturvið einum drekkamunni, meðan Beder prestur, sýnir fram kirkjuna og greiðir frá søguni.

Tað er einki at ivast í, presthjúðini eru ógvuliga fegin um at búgva á staðnum, og errin av at vísa fram hetta søguliga stað, men ikki minst, hvussu áhuga-vert tað er at líða á soleiðis, at gestirnir fáa eina góða meting av fortíð og nútíð á staðnum.

Tá vit spurdu Nicolinu, umtað ikki var møtumikið,

tá fólk í stórum tali vitjaðu í Ónagerði, svarar hon.

- Jú, tað kann kennast soleiðis við hvørt, men tá eg hugsi um, at júst hesin dagur er teirra dagur, og at fólk vitja kanska bert á Viðareiði tann eina dagin í lívinum, og so fáa eg orku aftur, sigur Nicolina Beder.

- Hvat fara tit at taka tykkum til, tá starvstíðin er av?

- Vit flyta til Havnar at búgva. Okkum hevur dámt so ómetaliga væl at búð her, men nú mugu onnur taka við.

- Verður tað ikki torført at flyta hiðani?

- Tað duga vit ikki at siga, hvussu verður, Hvør dagur her hevur verið góður, og vit hava verið væl móttikin her.

Nú fara vit undir nýtt skeið í lívinum, og tað gleða vit okkum til, siga Nicolina og Erland Beder, sum bæði eru 69 ára gomul.

Tey kendust frá ungum árum av. Hittust fyrstu ferð til heimamissionsmøttir í Vági, bert 15 ára gomul.

Erland Beder hevur goymt hesa myndina, sumvar tikin, tá tey vóru um 17 ára aldur. Møguliga var tað av gomlum kærleika, at eg setti meg í samband við Nicolinu, sigur Erland og Nicolina jättar brosandi

Prestagardurin í Ónagerði er áhugaverður at vitja. Bæði úti og inni er alt varðveitt í gomlum sniði. Ikki lögdi at fólk valfartast til Viðareiðis at njóta gamla sermerktu umhvørvið, sum presthjúðini so væl duga at siga frá

Viðareiðis kirkja frá 1892 og Prestagardurin í Ónagerði í náttúruvakra landslagnum sita væl saman. Prestagardurin er bygdur í 1853 og 54, við smáumbroytingum til okkara tíð. Har eru fyra stovur, skrivstova og røykstova, umframt nógvar kømur o.o. rúm. Innanhýsis er prestagardurin í gomlum stíli, men nútímansgjørdur við teimumhentleikum, sum hoyra til eitt húsarhald í dag